

ένδιαφέρον. Θά μπορούσε κανείς νά πη πώς ή γυναίκα αὐτή δὲν θεωροῦσε κανένα ἄνδρα ἰκανό νά τήν κατακτήσῃ...

Μοναδική τῆς ἔγινε ἦταν ἡ περιποίησις τῆς ὀμορφιάς τῆς. Τὴν νύχτα, πλάγιαζε σὲ σεντόνια ἀπὸ μαῦρο μεταξωτὸ ὕφασμα, γιὰ νά κἀνὴ πὺρ ζωρῆ τὴν λάμψι τῆς ἀσπρῆς ἐπιδερμίδος τῆς. Πιστεύοντας θαθεῖα ὅτι ἡ καλλονὴ τῆς ἀποτελοῦσε μιά μοναδική ἐξαιρεσίαν στὸν κόσμον, φρόντιζε νά δείχνηται ὅσο τὸ δυνατό πὺρ λίγο στὴν κοινωνία. Ἐίχε τὴν ἐντύπωσι, ὅτι κάθε φορὰ πὺρ ἐμφανίζοτανε σὲ μιά κοσμικὴ συγκέντρωσι, προσέφερε στοὺς ἄλλους μιά σπανία ἀπόλαυσι, ἐπιτρέποντάς τούς νά τὴν θαυμάσουν γιὰ λίγα λεπτά τῆς ὥρας. Καὶ ὕστερα ἐξαφανίζοτανε, γιὰ νά κἀνὴ τοὺς ἄντρες νά μένουν μὲ τὴν ἀνάπονη πιασμένη, γλυκὰ θαλασσινομένη ἀπὸ τὴν ἀνάμνησι τῆς φευγαλέας ἐμφανισῆς τῆς! Καὶ ὅταν ξαναγυροῦσε σὲ τῆς, κλειδωνότανε ὡρεὶς ὀλόκληρες στὸ μεγάλο μπουτιουάρ τῆς, τοῦ ὁποῖου ὄλοι οἱ τοίχοι ἦσαν σκεπασμένοι μὲ καθρέφτες, καὶ ἀποθαύμαζε τὸ ὅσῳ μα τῆς σ' ὄλες τῆς στάσεις, χωρὶς νά χορταίνουσι τὰ μάτια τῆς τὸ ἐξάισι αὐτὸ θέαμα!... Ὁ ναρκισσομανὴς τῆς εἶχε πάρει παθολογικὴν περὶ μορφῆς.

Ἡ πεποίθησι, ὅτι ἡ ὀμορφία τῆς ἀπέπλοῦσε ἕνα μοναδικὸ φαινόμενον, πὺρ δὲν μπορούσαν νά τὸ ἀπολαύσουνε τὰ μάτια τοῦ πρώτου τυχεροῦ θνητοῦ, τὴν ἔκανε νά γίνῃ ἀθέατη, νά θγαίνῃ πάντοτε ἔξω μὲ τὸ πρόσωπο σκεπασμένο ἀπὸ πυκνοὺς πέπλους.

—Ὅποιος μὲ βλέπει, παρὰ τὴ θέλησι μου, —συνήθιζε νά λέη, —εἶνε τὸ ἴδιο, σάν νά μὲ κλέβῃ!

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως, πὺρ ἡ «θεῖα Κόμησσα» πάτησε τὰ τριάντα, ἄρχισε ἕνας ἀτέλειωτος καὶ ὀδυνηρὸς Γολγοθὰς γι' αὐτὴ τὴν γυναίκα. Ἡ ὀμορφία τῆς ἄρχισε ξαφνικὰ νά χαλάη.

Ἡ σκέψι, ὅτι τὸ θαύμα τῆς καλλονῆς τῆς εἶχε περάσει περὶ αὐτὴν, ἔκανε τὴν κόμησσα ντὲ Καστιλιόνε νά κυριευθῇ ἀπὸ μιά μελαγχολία, μιά νευρασθένεια, πὺρ ἄγγιζε τὰ ὅρια τῆς παραφροσύνης. Καὶ ἡ γυναίκα, ἡ ὁποία πέρασε σάν φωτεινὸ μετέωρο ἀπὸ τὸ Παρίσι, κλείστηκε ἀπὸ τὰ 1872 στὸ μέγαρό τῆς, ἀφοῦ ἔσπασε ὄλους τοὺς καθρέφτες γιὰ νά μὴ σπαράξῃ ἡ καρδιά τῆς. Ἐλέποντας τὸν ἀφανισμό τῆς ὀμορφιάς τῆς... Καὶ σκέπασε τὸ πρόσωπό τῆς μὲ τρεῖς πυκνοὺς πέπλους, θάβοντας ἔτσι τὰ ἐρείπια μιάς καλλονῆς, πὺρ εἶχε θαμπώσει τὸν κόσμον! Ἄν ἡ κόμησσα εἶχε μεγάλην καρδιά, θά μπορούσε νά ὀρῇ μιά παρηγορία σὲ φιλανθρωπικὰ ἔργα, στὴν ἀνακούφισι τῆς δυστυχίας τῶν φτωχῶν. Μά γιὰ τὴν Βιργινία, τίποτα δὲν ὑπῆρχε στὸν κόσμον, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὀμορφία τῆς. Καὶ ἀφοῦ ἔχασε τὸ θεῖο αὐτὸ δῶρο, τί τὴν ἤθελε περὶ τῆ ζωῆς...

Τριάντα ὀλόκληρα χρόνια θάσταξε ἡ ἀγνάνια τῆς «θεῖας Κόμησσης»!... Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ Βιργινία δὲν ἔβγαλε ἔξω, παρὰ μονάχα τὴν νύχτα. Τέλος, μιά μέρα, στὰ 1902, ὁ θάνατος τὴν λυτήθηκε καὶ ἤρθε καὶ τὴν πῆρε —κερκὴ ὅμως ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πὺρ μαρσῆσαν τὰ ρόδα τῆς ἐξαιρετικῆς καλλονῆς τῆς...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

- Μὴν πάρης ποτὲ δοῦλο πὺρ ἦταν ἄλλοτε ἀφέντης.
- Ἡ τιμὴ, ἡ ἐβλαῆτης καὶ ὁ χρόνος, ἔταν χαθοῦν, δὲν ξαναποκτίνονται.
- Ὅι καλύτεροι φίλοι μας μποροῦν νά γίνουσι οἱ πιὸ ἐπικινδουνοὶ ἐχθροὶ μας.
- Τίποτε δὲν μοιράζουμε μὲ τόση ἀφθονία, ὅσο τὶς συμβουλές.
- Εἶνε χειρότερο νά δυσπιστῇ κανεὶς στοὺς φίλους του παρὰ νά τοὺς ὀπατά.
- Μὴν ἐπιδικῆς ντὲ φανῆς σφώτερος ἀπὸ κείνους μὲ τοὺς ὁποῖους συναναστρέφεται.
- Ἡ πραγματικὴ ἀξία προκαλεῖ τὸν φθόνον, ὅπως τὸ σίδερο τὴν σκουριά.
- Γέρος χωρὶς ἀξιοπρέπεια, εἶνε ὀ,τι καὶ γυναίκα χωρὶς ντροπῆ.
- Ὅποιος θέλει νά πλουτίσῃ σ' ἕνα χρόνον, ἀξίζει νά κρεμασθῇ μέσῳ σ' ἕξῃ μῆνης.
- Ἡ φιλοφροσύνη εἶνε νόμισμα πὺρ δὲν ζημιώνει ἐκείνον πὺρ τὸ δίνει κ' εὐχαριστεῖ ἐκείνον πὺρ τὸ παίρνει.
- Ἡ χλεύσι εἶνε ὀστρατὴ τοῦ μίσους.
- Τὲ νά μὴν ἐμποδίζῃ κανεὶς τὸ κακό, ἐνῶ μπορεῖ, εἶνε σάν νά τὸ κἀνὸ ὁ ἴδιος.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μία σαρανταπεδαρεῦσα μέσα στὴν ἐμελέττα τοῦ Ζεράρ ντὲ Νερβάλ!... Ὁ ὑποχρεωτικὸς φίλος τοῦ Σαμ. Πεῦ κατοικεῖν εἰ πεινῆται. Ὁ Λευθεῖνους ἴιος καὶ εἰ αὐλικεῖ του. Ἐνας μετριόφρων καρχαλιάρης, κλπ. κλπ.

Ὁ Γάλλος ποιητὴς Ζεράρ ντὲ Νερβάλ, τρώγοντας κάποτε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, βρῆκε μέσα στὴν διελέττα του μιά σαρανταποδαρεῦσα. Ἐκάλισε τότε ἀμέσως τὸν γκαρσόν καὶ τοῦ εἶπε δυνατὰ :

—Γκαρσόν, ἄλλη φορὰ τὶς σαρανταποδαρεῦσες νά μοῦ τὶς σερβίρης χωριστὰ!...

Ὁ Γάλλος γελοιογράφος Σαμ ἐκάλισε κάποτε ἕνα φίλο του σὲ γεῦμα. Ὁ φίλος του αὐτὸς ἀπὸ ἀπροσεξία τοῦ ἔσπασε μιά καρέκλα. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔστειλε στὸν Σαμ μιά καρέκλα καινούρια.

Ὁ Σαμ τότε τοῦ ἔγραψε τὴν ἑξῆς χαριτωμένη ἐπιστολή :

«Ἀγαπητὲ φίλε,

«Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καινούρια καρέκλα. Ὅταν ξανάβρῃς, ἔχωμε πολλὰ πράγματα παλὰ γιὰ σπάζω.

Δικός σου

Σαμ

«Y. Γ.—Ὅταν ἔβρισκε, καθὼς μορσφιγγε τὸ χέρι, μὺρ ἐκρίστηκε τὸ ἕνα γάντι. Ἐπῆκε πᾶς, ἔβαρε τὴν καλωσύνη νά μοῦ στείλῃ ἕνα ζευγάρι καινούριων.

Ὁ μεγάλος Ἀγγλὸς ἠθοποιὸς Γκάρρικ ἐπίπαιε κάποτε ἕνα ἔργο τοῦ ποιητοῦ Μόμφν, τὸ ὁποῖον εἶχε μεγάλην ἐπιτυχία. Λίγες μέρες κατόπι

πῆγε νά ἐπισκεφθῇ τὸν ποιητὴ στὸ σπίτι του, μαζὺ μὲ τὸν δόκτορα Μόνσευ. Ὅταν ἔφτασαν στὸ σπίτι, ὁ δόκτορ Μόνσευ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει γρήγορα-γρήγορα τὶς σκάλες.

—Ποῦ πάτε, δόκτορ; τοῦ φώναξε τότε ὁ Γκάρρικ. Ὁ Μόμφν κάθεται ἔδω στὸ ἰσόγειο.

—Στὸ ἰσόγειο; εἶπε κατάπληκτος ὁ δόκτορ. Κι' ἐγὼ ἐνόμισα πὺρ ὁ Μόμφν, καθὼς ὄλοι οἱ ποιηταὶ, κάθεται στὴ σόφια!...

Κάποιος ἐδώρησε κάποτε στὸν βασιλεῖα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκο 11ο, 10.000 χρυσὰ σκούδα, ποσὸ μεγάλο γιὰ τὴν ἐποχὴ του. Ὁ Λουδοβίκος ἀράδισε τοὺς σωροὺς τῶν χρυσῶν νομισμάτων σ' ἕνα τραπέζι, ἐκάλισε τοὺς αὐλικούς του καὶ τοὺς εἶπε :

—Κύριοι, αὐτὸ τὸ χρυσάρι μὺρ τόξαμε κάποιος ὀθρον. Δὲν θέλω ὅμως νά τὸ κρατήσω. Ὅποιος λοιπὸν ἀπὸ σᾶς ἔχει τὴ συνείδησι τοῦ ἀνατακτικῆς πὺρ μὲ ἠπρόετησε πιστὰ, δὲν ἔχει παρὰ νά μὴ λησῇ.

Ὅλοι ἄρχισαν τότε νά ἐξαιροῦν ἡπεροβικά τὶς ἠπηρεσίες τους στὸν βασιλεῖα. Μόνον ὁ καρχαλιάρης Μορβιγιέρο σιωποῦσε. Ἄν καὶ ἦταν πᾶντοπος.

—Κύριε καρχαλιάρη, τὸν ὀρῆσε τότε ὁ βασιλεῦς, γιὰτί σεῖς δὲν μιλάτε; Δὲν μοῦχετε ποσάφειρε καμμιὰ ἠπηρεσία ἢ δὲν καταδέχεσθε νά ζητήσετε ἀμοιβή;

—Μεγαλειότητε, ἀπάντησε ὁ Μορβιγιέρο, πρὶν σᾶς ζητήσω νέαν ἀμοιβή, θέλω πρώτῳ νά φανῶ μὲ τὶς ἠπηρεσίες μου ἄξιος γιὰ ὀσες ἐπισημοῦσες μοῦχετε κάνει ὡς τόρα...

—Ὅποτε ὁ καρχαλιάρης μὺρ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε! εἶπεν ὁ βασιλεῦς. Εἶμαι πολὺ ἐγχαριστιμένοπος, γιὰτί ἔχω ἕναν ἀνθρωποπο τόσο πλοῖσι στὴν ἠπηρεσία μου...

Μά ὁ Λουδοβίκος, παίρνοντας ὄλα τὰ χρυσὰ σκούδα, τάδωσε στὸν καρχαλιάρη, λέγοντας :

—Κύριε καρχαλιάρη, δέξου κι' αὐτὰ τὰ...ὀλίγα χρῆματα, γιὰ ν' αὐξήσης τὴν περιουσία σου!...

Τρώγοντας δὲ κατόπι στοὺς ἄλλους αὐλικούς, συνέχισε :

—Ὅσο γιὰ τὶς δικές σας ἠπηρεσίες, κύριοι, εἶνε τόσο πολλές καὶ τόσο μεγάλες, ὅστε θά περμένο καμμιὰ ἄλλη καταλληλότερη εἰκαορία γιὰ νά τὶς ἀνταμειψω...

Κόκκαλο οἱ κόλακες αὐλικοί.

Ὁ ἀρχαῖος Ἀθηναῖος σοφὸς Σόλων ἔχασε κάποτε ἕνα παιδί του καὶ ἔλαιγε.

—Σόλων, τί κλαῖς; τοῦ εἶπε κάποιος. Τὰ δάκρυά σου δὲν θ' ἀναστήσουν τὸ παιδί σου...

—Γι' αὐτὸ καὶ δὲν σταματοῦν! ἀπάντησε ὁ Σόλων.

